

de er fastlagt i artikel 6 i Traktaten om Den Europæiske Union. I traktatens artikel 6 nævnes bl.a., at Unionen bygger på respekt for menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder og retsstatsprincippet, og at Unionen respekterer de grundlæggende rettigheder, der følger af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Retten til retfærdig rettergang er en af de grundlæggende rettigheder, der er beskyttet af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Artikel 2 indeholder definitioner af de begreber, der anvendes i rammeafgørelsen. Efter bestemmelsen er en beslaglæggelseskendelse enhver foranstaltning, der er truffet af en kompetent judiciel myndighed i udstedelsesstaten med henblik på midlertidigt at forhindre enhver destruktion, ændring, flytning, overførsel eller afhændelse af formuegoder, der kan konfiskeres, eller bevismateriale.

Et formuegode defineres som et formuegode af enhver art, det være sig rørlige eller urørlige formuegoder samt juridiske dokumenter og papirer, der beviser adkomst til eller rettigheder over formuegoder, når de pågældende formuegoder af den myndighed, der anmoder om beslaglæggelse, anses for at være udbyttet af en af de i artikel 3 omhandlede lovovertrædelser, eller et aktiv, der helt eller delvis svarer til værdien af et sådant udbytte, eller redskaber eller genstande anvendt i forbindelse med en sådan lovovertrædelse.

Endelig defineres bevismateriale som genstande, dokumenter eller data, der kan fremlægges som bevis ved strafferetlig forfølgning af en lovovertrædelse omfattet af artikel 3.

Artikel 3 i rammeafgørelsen fastlægger anvendelsesområdet for rammeafgørelsen. Rammeafgørelsen finder anvendelse på beslaglæggelseskendelser, der afsiges med henblik på:

- a) sikring af bevismateriale eller
- b) efterfølgende konfiskation af et formuegode.

I artikel 3 sondres der for så vidt angår anvendelsesområdet mellem de lovovertrædelser, der er omfattet af en positiv-liste, og de lovovertrædelser, der ikke er omfattet af positiv-listen. Positiv-listen svarer til den positivliste, som anvendes i rammeafgørelsen af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre mv. Positiv-listen omfatter en lang række forbrydelser, der principielt er strafbare i alle EU-lande og betragtes som alvorlige forbrydelser.

Rådet kan med enstemmighed beslutte at tilføje yderligere lovovertrædelser til positiv-listen.

Hvis en kendelse om beslaglæggelse vedrører en forbrydelse, som er omfattet af positiv-listen, og denne forbrydelse kan medføre frihedsstraf inden for en strafferamme på mindst tre år i den udstedende med-

lemsstat, indebærer rammeafgørelsens artikel 3, at der ikke skal foretages en indgående kontrol af, om forbrydelsen tillige er strafbar i det land, der skal fuldbyrde kendelsen. Som nævnt vil de lovovertrædelser, der er omfattet af listen, som udgangspunkt være strafbare i alle medlemsstater, men det afgørende er, at der er tale om forhold, der i udstedelsesstaten er defineret som en af de forbrydelser, der fremgår af positiv-listen.

Rammeafgørelsen indeholder imidlertid også en række bestemmelser, der begrænser forpligtelsen til at anerkende og fuldbyrde udenlandske kendelser om beslaglæggelse, herunder en række bestemmelser om hvornår fuldbyrdelse af en kendelse om beslaglæggelse kan afslås.

For så vidt angår forbrydelser, der ikke er omfattet af positiv-listen, kan der foretages en kontrol af, om forholdet også er strafbart i det land, som skal fuldbyrde kendelsen. En anmodning om fuldbyrdelse af en udenlandsk kendelse om beslaglæggelse kan således i disse tilfælde afslås, hvis forholdet ikke er strafbart i det land, der skal gennemføre beslaglæggelsen. Der lægges imidlertid op til en fleksibel anvendelse af kravet om dobbelt strafbarhed, således at kravet om dobbelt strafbarhed anses for opfyldt, hvis de handlinger, der er beskrevet i kendelsen om beslaglæggelse, svarer til en lovovertrædelse i fuldbyrdelseslandet.

Efter artikel 4 sendes beslaglæggelseskendelser direkte mellem de judicielle myndigheder i henholdsvis det land, hvor kendelsen er afsagt, og det land, der skal fuldbyrde kendelsen. Ved fremsendelsen skal der vedlægges den i artikel 9 omhandlede attest, jf. nedenfor.

Den judicielle myndighed i udstedelsesstaten skal, hvis den ikke har kendskab til, hvilken judiciel myndighed i fuldbyrdelsesstaten der er kompetent, foretage alle nødvendige undersøgelser for at fremskaffe oplysninger herom fra fuldbyrdelsesstaten, herunder via det europæiske retlige netværk.

Når en judiciel myndighed i fuldbyrdelsesstaten modtager en beslaglæggelseskendelse, som myndigheden ikke har kompetence til at anerkende og fuldbyrde, sender myndigheden kendelsen og den ledsagende attest videre til den myndighed, der er kompetent til at anerkende og fuldbyrde beslaglæggelseskendelsen, og underretter udstedelsesstaten herom.

Artikel 5 indebærer, at de kompetente judicielle myndigheder i fuldbyrdelsesstaten skal anerkende en beslaglæggelseskendelse, der er fremsendt i overensstemmelse med artikel 4. Fuldbyrdelsesstatens kompetente myndigheder skal omgående træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på at fuldbyrde kendelsen på samme måde, som hvis det havde været